

Aixecar-se d'hora,
veure el sol mandrós
respirar aquest ací.
Anar a l'hort
aranyes, cucs i pixavins...
Matar les presses,
comprendre el somriure del demà,
eliminar les possibles males herbes,
les idees si fereixen, l'enveja,
la mediocritat.
Combatre la pobresa de justícia,
gaudir de la consciència que progressa,
aquell núvol gris miracle
-aliment dels mots-
revolució contra la fam.
Després endreçar
el silenci de la casa,
adorar-lo amb la mirada:
olives negres i pa a la taula;
formatge, oli i sal
l'aigua de la vida,
l'esmorzar.
Pacientment mastegar.
Mastegar totes les lluites,
les dels homes,
les dels homes amb les dones,
les dels homes i les dones amb les coses,
les dels homes i dones i les coses amb els anys...
Açò és l'esperança treballada,
paraules que cisellen granítiques roques
i assenten parets.
Vosaltres les finestres:
mística, la nova llar.